

Kraamvisite

Het autoslot klikt. De alarmlichten flikkeren twee keer kort op. Marco opent het portier en zakt op de bestuurdersstoel neer. Hij trekt de veiligheidsgordel over zijn borst en klikt hem vast in het rode houdertje. Vervolgens steekt hij de sleutel in het contactslot. Tegelijkertijd blikt hij automatisch in zijn achteruitkijkspiegel. Zijn ogen vernauwen zich ...

Achter hem staat een onbekende auto. Dat had hij bij het instappen al gezien, maar nu valt hem ook op dat er twee mannen in zitten. Via zijn spiegel kijkt hij de man aan de bestuurderskant een moment recht in de ogen.

Traag draait Marco de contactsleutel om. De motor start. Hij schakelt in z'n eerste versnelling en rijdt langzaam weg van het parkeervak bij het Lifeliner 2-station. Hij draait zijn auto naar links. Snel werpt Marco nog een laatste blik op de onbekende auto. Een blauwe Renault Clio. Oud beestje.

Nog voor hij de rondweg van Rotterdam-The Hague Airport opdraait, slaat hij met een vuist op het stuur. Stom! Hij heeft niet naar het nummerbord gekeken. Teruggaan ...? Nee, dat is overdreven. Bovendien, waar maakt hij zich eigenlijk druk over? Het parkeerterrein is geen gesloten terrein, dus die mannen doen niets verkeerd door daar te parkeren.

Ben ik niet een pietsie te wantrouwig? vraagt hij zich af. Ik kan eventueel de collega's die m'n dienst hebben overgenomen bellen ... Ach nee, waarschijnlijk maak ik me druk om niks.

Hij trapt het gaspedaal wat dieper in en draait de Fairoaksbaan

op. Het kraambezoek bij Timo. Laat hij daar maar aan gaan denken.

Een klein halfuurtje later parkeert Marco zijn auto achter de BMW van Timo aan het Spinnetpad. Hij stapt uit en opent een achterportier. Hij pakt het boeket bloemen uit de emmer water die klemgezet is tussen de voorstoel en de achterbank. De steeltjes druppen. Hij slaat de deur weer dicht, drukt op zijn contactsleutel en hoort de sloten van de auto weer in het slot schieten. Hij loopt naar de voordeur van een tussenwoning, maar voor hij op de bel kan drukken, gaat de deur al open.

‘Marco, leuk dat je er bent. Kom binnen. Ik zag je aankomen.’

Achter Timo komt Aron aangedribbeld, gevolgd door Diezel.

‘Wat een ontvangst!’ lacht Marco en hij stapt de drempel over.

‘Gaat het goed met Marjon en de tweeling?’

‘Ja hoor, op zich wel’, antwoordt Timo. ‘Ze hebben alleen wat huilmomenten op de verkeerde momenten ... en daarbij wisselen ze elkaar nog af ook, dus dan weet je wel zo ongeveer hoe onze nachten eruitzien.’

‘Je ziet inderdaad wat pips’, glimlacht Marco. ‘Hoe oud zijn ze nu precies?’

‘Vier en een halve week’, antwoordt Timo.

‘Dus ongeveer 31 nachten te weinig slaap’, veronderstelt Marco.

‘Nou, dat niet helemaal’, relativeert Timo. ‘Hoewel, als ik echt zou gaan tellen ... Maar goed, dat hoort er nu eenmaal bij.’

Ze lopen door naar de kamer.

‘Neem een stoel, Marco. Wil je wat drinken? Koffie?’

‘Prima, lekker.’

Marjon komt uit de keuken naar de kamer. Marco loopt naar

haar toe en feliciteert haar hartelijk. 'Hoe gaat het? Weer een beetje in je ritme?'

Marjon knikt wat zuinigjes.

'Ik begreep dat jullie nachten nog niet super zijn', zegt Marco.

'Klopt', beaamt Marjon. 'De dames zijn 's nachts eh ... nogal actief ... voorzichtig gezegd. Vooral Lieke, maar daarmee houdt ze Fleur ook wakker.'

'Vervelend, maar ik kan je uit ervaring zeggen dat het weer overgaat', probeert Marco Marjon wat op te beuren.

'Ja, dat is wel te hopen', zegt Timo die met een dienblad uit de keuken komt. 'Maar de dames zijn voor zover we weten gelukkig goed gezond, hoor, en dat is ook belangrijk. Hoewel Fleur nog niet zo meekomt als haar zus. Ze drinkt slechter en groeit ook eigenlijk iets te weinig, maar we moeten binnenkort toch naar het consultatiebureau.'

Als Marco zich weer op de bank laat zakken, kruipt Aron snel naast hem.

'Hij heeft een vriend gevonden', lacht Timo. Diezel laat zich aan de andere kant tegen Marco's been zakken.

'Nou, je maakt kennelijk een goede indruk', knikt Timo veelbetekenend.

Marco aait Diezel een keer over zijn kop en legt een arm achter Aron. 'Ik moest jullie natuurlijk ook nog namens alle collega's feliciteren, voor zover dat nog niet is gebeurd. Maar wellicht begrepen jullie dat al wel. Ik heb hier namens ons allemaal een envelop-met-inhoud. Jullie zullen vast al voldoende kleertjes en dat soort dingen hebben gekregen, dus dachten we als team dat jullie met de inhoud van de envelop ongetwijfeld zelf een leuke bestemming kunnen vinden.'

‘Jazeker, bedank ze hartelijk’, reageert Timo terwijl hij de envelop van Marco aanpakt. ‘Overigens kan ik dat zelf ook doen. Ik heb morgen weer dienst.’

‘Is dat zo?’ vraagt Marco zich hardop af. Hij pakt z’n telefoon en zoekt even. ‘Ja, klopt, je hebt gelijk.’

‘Kijke ...’ klinkt het naast hem.

‘Wil je kijken?’ glimlacht Marco. ‘Wacht, ik zal even iets zoeken.’

‘Mág ik even kijken, zeg je dan, weet je nog, Aron?’ corrigeert Marjon haar zoontje.

‘Kijk’, zegt Marco en houdt de telefoon voor Aron. ‘Weet je wat dit is?’

‘Helikoppe ... papa helikoppe!’ brabbelt Aron.

‘Tja, je maakt hem niet veel wijs’, lacht Timo.

‘Hoe kan het ook anders. De appel zal wel niet ver van de boom vallen’, veronderstelt Marco.

‘Verder alles een beetje onder controle op ons station?’ vraagt Timo.

‘Ja hoor. Ik heb vannacht weer m’n eerste van drie diensten. Voor zover ik weet een gemiddeld aantal inzetten de laatste dagen, maar niet echt bijzondere. Ik bedoel dus ‘gewone’ dingen als ongevallen met beklemmingen en zo meer.’

‘Geen neergestorte vliegtuigen, rampen of terreuraanslagen’, constateert Timo.

‘Hè Tiem, doe niet zo naar!’ roept Marjon uit.

‘Nee, gelukkig niet’, zegt Marco. ‘Maar het zou zomaar kunnen. De terreurdreiging in Europa is fors toegenomen de laatste tijd. Gelukkig in Nederland nog niet zo erg ... nog niet. Dat kan ook zomaar anders worden.’

‘Wat je zegt’, vindt Timo. ‘Nederland is als vanzelf ook betrokken bij de strijd in het Midden-Oosten.’

‘Dat bedoel ik’, zegt Marco. Er schiet hem iets te binnen. ‘We staan eigenlijk door alles wat er plaatsvindt best wel op scherp, merk jij dat ook? Toen ik zo-even bij ons station wegreed, stond er op de parkeerplaats een auto met twee getinte mannen erin. Misschien ben ik wel te argwanend, maar het schiet dan wel door je heen: wat moeten die hier? We mogen niet discrimineren, maar het is ook weer niet vreemd dat we extra op onze hoede zijn ... toch?’

‘Helemaal eens’, zegt Timo.

‘Zullen we het ergens anders over hebben?’ stelt Marjon voor. ‘Van dit soort dingen word ik niet echt blij.’

‘Je hebt gelijk, Marjon’, vindt Marco. ‘Ik ben hiernaartoe gekomen voor die twee kleine dametjes van jullie.’

‘Zullen we dan eerst maar even kijken’, stelt Timo voor en staat op. ‘Marjon moet ze zo meteen weer voeden, dus dat komt goed uit. Ze moeten toch wakker worden.’

Achter elkaar lopen ze naar de trap in de hal. Aron klampt zich vast aan Marco’s broek. ‘Pakke ... pakke ...’ zegt hij.

‘Nou, hij heeft nogal een voorkeur voor je’, lacht Timo.

‘Mag-ie mee?’ vraagt Marco.

‘Ja hoor’, knikt Marjon.

‘Oké, kom maar op, vent’, zegt Marco en hij tilt Aron op.

‘Moet je die grijns zien’, wijst Timo naar Aron. Het ventje kijkt apetrots terwijl hij op Marco’s arm naar boven wordt gebracht.

Even later hangen ze allemaal over de twee wiegen.

‘Schitterende kindjes’, vindt Marco. ‘Ze lijken sprekend op hun vader.’

'Zie ik eruit als een meisje?' grijnst Timo.

'Geen eeneiige tweeling had ik begrepen ... toch?' zegt Marco.

'Klopt', zegt Marjon. 'We zien ook best verschillen. Enne ... iedereen zegt juist dat ze op mij lijken.'

'Ff ... ff ... feul ...' wijst Aron die nog steeds bij Marco op de arm zit.

'Fleur', verbetert Timo hem. 'En hoe heet je andere zusje?'

'Lieke', klinkt het resoluut.

'Klopt', zegt Timo goedkeurend. 'Die naam is wat gemakkelijker voor hem.'

'Ondanks misschien 's nachts wat schermutselingen zijn het toch kleine wondertjes', vindt Marco.

'Dat zijn het zeker', reageert Timo. 'Alleen jammer dat Fleur niet zo goed drinkt als haar zus, zoals ik je al vertelde. Dat moeten we dus even in de gaten houden.'

'Ja, ze kunnen niks zeggen, hè, die kleintjes. Lastig soms', vindt Marco. 'Wist je trouwens dat we er morgen een nieuwe collega bij krijgen? Een verpleegkundige. Munir Aslan.'

'Dat klinkt niet erg Nederlands', reageert Timo.

'Hij is in Nederland geboren, maar heeft Turkse ouders', vertelt Marco.

'Oké. Nee, ik had er nog niet van gehoord', reageert Timo.

'Dat vermoedde ik al. Je bent na de geboorte van de tweeling ook wat minder op het station geweest', zegt Marco met een knipoog naar Marjon.

'Maar dat gaat weer veranderen', grijnst Timo. 'Ik heb wel weer zin om aan de slag te gaan!'